Unde conduc ierarhii Biserica lui Hristos?

Întrebări incomode pentru ierarhii Bisericilor Ortodoxe

„Mântuieşte-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios, că s-a împuţinat adevărul de la fiii oamenilor. Deşertăciuni a grăit fiecare către aproapele său, buze viclene în inimă şi în inimă rele au grăit” (Ps 11, 2, 3).

Starețul grec Maxim Karavas (fost duhovnic al Sfântului Cuvios Paisie Aghioritul – n.n) a cerut clerului Bisericii Ortodoxe a Greciei să dea răspunsuri la întrebările care îi frământa și îi îngrijorează în aceste vremuri pe creștinii ortodocși. Care sunt aceste întrebări și de ce sunt atât de importante?

În decembrie 2020, unul dintre cei mai renumiți și autorizați călugări din Grecia, Ierarhul Mânăstirii Sf. Parascheva din Milochori (Ptolemaida), Arhimandritul Maxim (Karavas), s-a adresat clerului Bisericii Ortodoxe Grecești printr-o scrisoare deschisă. În adresa sa, Părintele Maxim le-a adresat clericilor BOG o serie de întrebări incomode.

El este convins că răspunsurile la aceste întrebări evidențiază cât de pricepuți sunt preoții și episcopii pentru credincioși, precum și unde anume conduc ei Biserica.

Arhimandritul Maxim subliniază că scrisoarea sa a fost dictată de „o neliniște puternică față de evenimentele care au loc în Biserica Ortodoxă Greacă”, precum și de indiferența episcopilor ei, care „văd lupii venind, dar în loc să ia toiagul ciobanului și să-i sfărâme în bucăți ca pe vasul olarului”, abandonează oile, dovedind încă o dată că „se comportă precum o ceată de tâlhari”.

Părintele Maxim a redactat 15 întrebări și, după ce le-am citit cu atenție, am fost convins că merită să punem aceste întrebări nu numai ierarhiei grecești, ci și

oricărui episcop ortodox, preot și laic. Iar problemele ridicate de vrednicul de cinstire Arhimandrit Maxim, au îngrijorat de multă vreme majoritatea creștinilor ortodocși, dacă nu chiar pe toți.

Întrebările Arhimandritului Maxim pot fi aproximativ împărțite în două părți:

- cele referitoare la atitudinea Bisericii față de eterodoxie și ecumenism în general și despre relația dintre Biserică și autoritățile seculare, în special;
- cele despre granița, dincolo de care se termină ascultarea și începe voia omului, care ajunge treptat la erezie.

Ce sunt catolicii și protestanții pentru Biserică – eretici sau frați în Hristos?

Primul grup de întrebări ale Părintelui Maxim se referă la atitudinea ierarhiei bisericești moderne față de papistași, protestanți și alte neamuri. Și acestea exprimă ceea ce cred mulți, dar nu spun cu voce tare.

Mulți credincioși sunt derutați de ambiguitatea poziției ierarhilor față de aceste persoane. Pe de o parte, știm că există o Biserică adevărată (Ortodoxă n. m) și cei care s-au îndepărtat de ea. Pe de altă parte, ierarhia manifestă deseori legături cu eterodocșii pe care îi numește „Biserici". Cum se pot împăca aceste situații?

Arhimandritul Maxim pune întrebarea: Papa este eretic? Dacă da, „este permis să schimbăm cu el sărutări și îmbrățișări și să-l numim „sfânt frate", așa cum fac Bartolomeu și alții care îl urmează și procedează asemănător?*.

Pentru Arhimandritul Maxim, protestanții sunt „un mozaic de erezii satanice", iar Consiliul Mondial al Bisericilor este „o adunare mondială de erezii, o organizație antihristică". Iar despre alte religii, nu vorbește mai puțin dur, căci pentru el acestea sunt niște „amăgiri omenești și născocirile diavolului".

Toate aceste cuvinte sună dur și „intolerant". Dar oare sunt corecte?

Dacă ne amintim cuvintele Părinților Bisericii (atât vechi, cât și noi), toți au susținut practic în unanimitate că papismul și protestantismul sunt erezie, iar alte

religii sunt înșelările Satanei.

Aproape toți Părinții Bisericii au susținut că papismul și protestantismul sunt erezie, în timp ce alte religii sunt înșelările Satanei.

De exemplu, iată ce scrie Sfântul Marcu al Efesului despre papistași: „I-am respins pe latini de la noi înșine fără alt motiv decât faptul că sunt eretici".

Și iată cuvintele Sfântului Teofan Zăvorâtul despre protestanți: „La ceea ce Dumnezeu a dezvăluit și El Însuși a poruncit, nimic nu trebuie adăugat și nimic nu trebuie înlăturat. Acest lucru se aplică papistașilor și protestanților. Aceia adaugă totul, iar ceilalți anulează... Papistașii au amestecat Tradiția apostolică. Protestanții s-au angajat să rezolve ei înșiși problema – și au făcut chiar mai rău. Papistașii au un singur papă; în ceea ce privește protestanții, fiecare protestant este un papă" (Scrisori, VI. 946, 974).

Mai mult, Canoanele apostolice interzic direct orice rugăciune cu schismaticii și ereticii, chiar dacă este săvârșită în mod particular – „într-o casă personală": „Dacă cineva s-ar ruga, chiar şi în casă, împreună cu cel afurisit (scos din comuniune), acela să se afurisească" (Canonul Apostolic 10). De asemenea, Biserica vorbește clar despre rugăciunea cu celelalte confesiuni: „Dacă vreun cleric sau laic ar intra în sinagogă (adunarea iudeilor sau a ereticilor) spre a se ruga, să se şi caterisească şi să se şi afurisească" (Canonul Apostolic 64).

Putem prezenta multe alte citate din Sfinții Părinți despre modul în care Biserica se raportează la alte confesiuni și religii, dar din cele relatate mai sus, se deduce fără urmă de îndoială- că nu poate exista o unitate duhovnicească, de rugăciune sau religioasă cu cei neortodocși. Totuși, recent, am văzut numeroase exemple contrare.

Astfel, Patriarhul Bartolomeu și Papa Francisc fac totul pentru a realiza unitatea Ortodoxiei și a Catolicismului, fără să existe niciun semnal din partea papistașilor că ar renunța la înșelările lor eretice. Vedem întâlniri comune între conducătorul Fanarului și cel al Vaticanului cu sărutări „frățești" reciproce, cu schimburi de daruri, precum și „închinări" în mânăstirile catolice (adică eretice), ceea ce este interzis de Canoanele Bisericii.

Auzim afirmații precum că nu există obstacole dogmatice în calea unității ortodocșilor și papistașilor și că scopul principal al Fanarului și al papistașilor

este o Euharistie comună.

Patriarhul Bartolomeu nu ezită să ia parte la evenimente de „rugăciune” organizate de Vatican, la care participă reprezentanții comunității LGBT și păgânii.

Desigur, credincioșii nu pot fi indiferenți la un astfel de comportament al păstorilor lor. Astfel, Monahul athonit Nicolae de la Chilia Sfântul Dimitrie Trigonas, comentând participarea Patriarhului Bartolomeu la „rugăciunea ecumenică” (n.m. ecumenistă) din Roma, întreabă:

„Cărui „zeu” i-a pus Patriarhul nostru ecumenic Bartolomeu o lumânare într-un sfeșnic, aflându-se în mijlocul acestei adunări, acestei amestecături de religii? În orice caz – nu Domnului nostru Iisus Hristos, pentru că Hristos îi cheamă pe Păstorii Săi să pornească la drum și să învețe credința ortodoxă tuturor neamurilor: „Mergeți deci și învățați toate neamurile” (Matei 28, 19) și să nu participe la sabatele din „Noua Eră”.*

Din păcate, nu numai fanarioții, ci și episcopii altor Biserici Ortodoxe Locale iau parte la aceste „sabate ecumenice”, încălcând astfel Canoanele apostolice. Este imposibil să se justifice această participare prin necesitate. Nici o alegere politică, nici un „beneficiu imaginar al Bisericii” nu poate justifica amăgirea credincioșilor prin participarea păstorilor lor la adunările de „rugăciune” comună cu ereticii.*

Nici o alegere politică, nici un „beneficiu imaginar al Bisericii” nu poate justifica amăgirea credincioșilor prin participarea păstorilor lor la adunările de „rugăciune” comune cu ereticii.

Da, merită să jertfiți ceva, dar nu mântuirea sufletului de dragul așa-numitei „diplomații bisericești”.

În anii 60-70 ai secolului trecut, participarea Bisericii Ruse la mișcarea ecumenistă și la Consiliul Mondial al Bisericilor* s-ar putea explica prin dorința de a ajuta Biserica să existe relativ normal în condiții de represiune politică. Au fost cazuri când guvernul sovietic a luat o decizie de a închide o biserică sau o mânăstire. Mai târziu, când reprezentanții Consiliului Mondial al Bisericilor au făcut o vizită acolo și au apărut în presa occidentală articole entuziaste despre respectivul „monument arhitectural” rus, decizia de închidere a acesteia a fost

anulată.

Totuși, și în acest caz, unirea rugăciunii (chiar „formală”) cu cei neortodocși este inacceptabilă. Și cu atât mai mult astăzi. Ce și cine îi obligă pe ierarhii ortodocși să intre în comuniune de rugăciune cu ereticii?

Biserica și coronavirusul

A doua categorie de întrebări pe care Părintele Maxim le pune clerului grec se referă la reacția Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Grecești la măsurile de carantină impuse de autoritățile țării din cauza coronavirusului. Aici trebuie să facem o singură precizare – Grecia (cum ar fi Cipru, de exemplu) este o țară ortodoxă. De aceea, mulți credincioși greci sperau că, în cazul decretării unei carantine, Biserica, aceasta nu va fi la fel de puternic afectată ca în alte țări.

Cu alte cuvinte, bisericile vor rămâne deschise, chiar cu restricții. Raționamentul s-a dovedit a fi greșit.

Anul 2020 și jumătate din 2021 au constituit un șoc pentru creștinii ortodocși din Grecia. Și nu numai pentru că, pentru prima dată în istoria de o mie de ani a acestei țări, credincioșii nu au putut lua parte la Sfânta Liturghie*, ci și pentru că autoritățile dintr-o țară ortodoxă au judecat episcopii care au încălcat carantina, au judecat preoții care s-au împărtășit cu credincioșii, au fost amendați laicii pentru că se aflau în biserici fără măști. Toate aceste interdicții și condamnări în instanțe s-au dovedit a fi și mai cinice pe fundalul concertelor de stradă aglomerate care au avut loc la apogeul pandemiei sau chiar pe fundalul „relaxării carantinei” atunci când s-au deschis toate magazinele, dar nu și bisericile.

Drept urmare, Mitropolitul Ambrozie de Kalavryta i-a excomunicat pe Premierul grec Kyriakos Mitsotakis, pe Ministrul adjunct al protecției Civile, Nikos Hardalias și pe Ministrul Educației, Nika Kerameusi, pentru că au vorbit despre pericolul de îmbolnavire în cazul împărtășirii credincioșilor în timpul pandemiei.

Cu toate acestea, Sinodul Bisericii Greciei s-a alăturat oficialilor afurisiți și a declarat că „orice decizie de recunoaștere a ex-comunicării unui membru al Bisericii Ortodoxe din Grecia, care nu a fost acceptată de ierarhia Sfântului Sinod,

este nulă și neavenită”.

Această poziție a Sinodului nu este doar ciudată, ci și total greșită, deoarece, potrivit Părintelui Maxim, după ce a anulat decizia de excomunicare a oficialilor greci pentru închiderea bisericilor, Sinodul a arătat „indiferență totală față de apărarea Mitropolitului de Kerkyra, care a fost chemat în instanță pentru refuzul său de a închide bisericile”. Amintim, că închiderea bisericilor în Grecia și în alte locuri a fost asociată cu faptul că credincioșii s-ar putea infecta cu coronavirus în timpul Sfintei Împărtășanii.

De aceea, întreabă Arhimandritul Maxim – sunt de acord toți preoții „cu afirmația hulitoare că Sfântul Trup al Domnului, Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Sfântul Său Sânge sunt purtători de microbi și nu de viața veșnică, pe care o primim când ne împărtășim „pentru iertarea păcatelor ?”.

Pentru Părintele Maxim și pentru majoritatea credincioșilor, răspunsul este evident – nu. Dar pentru ierarhie?

În același timp, Părintele Maxim consideră „cea mai mare blasfemie” introducerea linguriților de unică folosință, care a fost practicată în unele Biserici ale Greciei, ale Patriarhiei Constantinopolului din SUA și Canada, în unele Biserici din Rusia și chiar în unele Biserici din Ucraina.

Sinodul BOG nu s-a oprit aici. În dorința de a mulțumi autorităților statului în 2021, Sinodul a hotărât mutarea orei slujbei de Paști de la miezul nopții Învierii la ora 21.00 în Sâmbăta Mare. Această decizie a fost puternic contestată de anumiți membri ai Înaltului Cler. Astfel, Preotul John C. Diotis, observând problemele canonice asociate acestei decizii, a subliniat că schimbarea începutului slujbei de Paște încalcă mai multe reguli canonice ale Bisericii și contrazice narațiunea Evangheliei. În multe locuri din Grecia, Preoții parohiali au refuzat să se conformeze acestei decizii a Sinodului și sunt acum cercetați judiciar de autoritățile statului. Sinodul BOG intenționează să judece doi mitropoliți care au slujit Utrenia Paștelui la ora stabilită de tradiția și practica Bisericii – duminică la miezul nopții.

Așadar, se pare că ierarhia Bisericii, temându-se că va pierde o serie de aprecieri sau favoruri din partea autorităților, au comis infracțiuni canonice. Potrivit Părintelui Maxim, fiecare dintre acești episcopi, „cărora le pasă mai mult de de a plăcea oamenilor decât lui Dumnezeu, adică făcând ascultare de legile umane

ateiste și hulitoare, și nu de legile veșnice ale lui Dumnezeu”, ar trebui să fie numit „Satana”.

Biserica și „religia lui Antihrist”

Scrisoarea Arhimandritului Maxim către clerul grec ar trebui privită nu strict local, ci în contextul a tot ceea ce se întâmplă astăzi pe harta religioasă a lumii. Întrebările pe care le pune în scrisoare și problemele pe care le exprimă îi privesc pe toți creștinii ortodocși, indiferent de țara lor de reședință.

Ne-am dori foarte mult ca întregul cler să nu respingă aceste întrebări ca fiind nesemnificative, atribuind totul unei „teorii a conspirației” sau să vadă în cei care îi întreabă „sectanți”, „coronafobi” și așa mai departe. Pentru că, în primul rând, aceștia fac parte încă din turma lui Hristos și, în al doilea rând, conform afirmației Mitropolitului Neofit de Morphou (Biserica Ciprului), „când am vorbit despre asta mai devreme, am fost numiți „susținătorii teoriei conspirației”, dar acum planurile si obiectivele susținătorilor Noii Ordini Mondiale devin treptat evidente ”.

Comparați faptele.

În ultimele luni, am văzut câteva acțiuni complet de neînțeles ale Patriarhului Bartolomeu, care nu numai că se străduiește să unească ortodocșii cu catolicii, dar îi și felicită pe musulmani la sfârșitul Ramadanului și participă la ruperea postului (iftar) împreună cu musulmanii[1].

Și toate acestea la câteva luni după ce Președintele turc Recep Tayyip Erdogan a transformat măreața Catedrală a întreagii lumi ortodoxe – Hagia Sophia din Istanbul – într-o moschee.

Papistașii înșiși se străduiesc să întărească comunicarea cu musulmanii. Vaticanul face apel la papistași să participe la Ramadan, „episcopii” papistași îi ajută pe musulmani să construiască moschei și să se roage împreună cu ei.

„Episcopii” papistași declară că nu văd niciun obstacol în calea comuniunii cu protestanții.

Această poziție este urmată de unii ierarhi ortodocși. Astfel, Mitropolitul Nathanael din Chicago al Arhiepiscopiei fanariote din Statele Unite, interzice mai întâi clerului său să refuze orice comuniune, ca apoi să se roage destul de calm împreună cu papistașii și protestanții.

Ce sugerează asta? Faptul că un fel de religie sincretistă s-a realizat în fața ochilor noștri. Citind aceste rânduri, s-ar putea crede că autorul lor este un susținător de departe al „teoriei conspirației”, dar, din păcate, nu este așa.

Este suficient să reamintim că construcția unei „biserici interconfesionale”, care va fi folosită în comun de creștini non-ortodocși, musulmani și evrei, a început deja în Germania.

***

Prin urmare, scrisoarea Părintelui Maxim este strigătul plin de suferință al unui suflet credincios. Nu este dictată de dorința de a ieși în evidență, de dorința de a face un fel de revoluție anti-ierarhică în Biserică sau de a spune că există creștini ortodocși buni și răi. Aceasta nu este o critică îndreptată spre tulburarea credincioșilor. Nu, acestea sunt cuvintele unui om care iubește Biserica și și-a dedicat cea mai mare parte a vieții slujirii ei.

Aceasta este întrebarea unei inimi iubitoare, care suferă nu numai pentru că lumea se îndepărtează de Hristos, ci și pentru că Păstorii ortodocși nu încearcă să împiedice aceasta.

Monahul athonit Nicolae din chilia Sfântului Dimitrie Trigonas, pe care l-am citat deja mai sus, a spus:

„În era noastră de apostazie universală, toate fenomenele fărădelegii și anticreștine sunt adoptate la nivel legislativ, fără a întâmpina rezistențe serioase nu numai din partea politicienilor, dar, din păcate, și din partea autorităților ecleziastice”.

Aceasta este principala durere atât a Părintelui Nicolae, cât și a Părintelui Maxim, care scrie:

„Dacă totuși credeți că sunt „lipsit de respect” față de episcopii care nu au opus rezistență puternică la niciuna dintre legile antihristice ale conducătorilor noștri (de exemplu, legea „divorțului automat”, legalizarea homosexualității, introducerea educației sexuale în școli etc.) și multe alte legi împotriva lui Hristos, pe care nu le voi enumera pentru a nu-mi lungi discursul, atunci nu mai am nimic să-ți spun… îmi doresc ca într-o zi să-ți dai seama că creștinii ortodocși, episcopii, preoții și călugării ar trebui să asculte mai mult nu de legile lui Antihrist, ci de Sfânta Scriptură, care spune: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni” (Fapte 5, 29).

Nu există decât un păcat, spune Sfântul Isaac Sirul, acesta este să fii nesimţitor faţă de Hristos Cel Înviat.

*În toate situaţiile menţionate de Cucernicul Părinte Stareţ Maxim, BOR prin patriarh, ierarhi și preoţi și-a adus contribuţia, de-a lungul anilor, participând activ la Organizaţia sionisto-masonică CMB, la rugăciunile comune cu ereticii în cadrul Patriarhiei și bisericilor ortodoxe de pe cuprinsul ţării, la sfârșitul lunii ianuarie în fiecare an.

Nu uităm participarea lui Sofronie, „Episcopul” iubit al greco-catolicilor, la rugăciune comună în lăcașurile lor (cu îmbrăţișări și sărutări frăţești), dansul pseudo Mitropolituluilui Teofan cu evreii în sinagoga „satanei”, primirea ereticului Francisc în Catedrala Mântuirii Neamului cinstit ca un „sfânt frate”, de către patriarh, alături de întreg soborul arhieresc, preoţesc și monahal al BOR, care prin tăcerea lor complice au consimţit la această ingrată trădare și ofensă adusă Mântuitorului Hristos. Desigur nelipsită a fost prezenţa reprezantantului BOR la Bazilica Santa Maria din Aracoeli alături de ereticul Papă, de pseudo patriarhul Bartolomeu, de reprezentanţi ai altor Biserici Ortodoxe, protestanți, evangheliști, de cei ai cultului islamic, budist, mozaic în rugăciunea lor comună, sfidători și batjocoritori faţă de Hristos Cel Înviat (2020).

Promovarea grupării eretice Taize în Sfânta noastră Biserică, de către preoţi și patriarh, o altă manifestare hulitoare la adresa Ortodoxiei, în faţa căreia clerul laic si monahal BOR a tăcut din nou laș și rușinos.

Menţionăm cu amărăciune ofensa adusă Sfintei Ortodoxii de ierarhia BOR în frunte cu vremelnicul ei Patriarh, prin participarea la sinodul tâlhăresc din Creta 2016, urmată de aprobarea ereticelor sale documente și implementarea lor în

viaţa BOR, caterisirea Preoţilor lui Hristos care s-au opus cu vehemenţă acestei trădări, începând canonic pomenirea ierarhului.

„Toate prin El s-au făcut, și fără El nimic nu s-a făcut” (Ioan 1, 4).

Aderarea Patriarhiei BOR la toate hotărârile anticostituţionale, antiumane ale slugilor leviatanului pe durata falsei pandemii, promovarea vaxinării, sunt alte decizii asumate de conducerea BOR, care demonstrează dispreţul faţă de darul cel mai de preţ al Celui Prea Înalt și părăsirea turmei lui Hristos în mijlocul lupilor răpitori pregătiţi să o sfâșie.

„Cum a fost Biserica sub comunism, așa e și acum. Și tot așa va și supraviețui – prin jertfă și mărturisire.”

„Astăzi preoții nu mai au voie să vorbească. Nu au voie să spună un cuvânt. Aceasta este noua virtute de căpătâi a preoților acum – să tacă. La ora aceasta scopul demonic este satanizarea în masă a popoarelor, nu numai a unei regiuni sau a unei țări.”

„Ce creștin adevărat poate să se însemneze cu pecetea înaintemergătorului lui antihrist? Creștinul adevărat știe că la cea mai mică lepădare îl părăsește harul lui Dumnezeu, și cu cât este mai sporit, cu atât simte această părăsire pe pielea lui.”

„Tăcerea noastră înseamnă sclavie și îngroparea Ortodoxiei. Oamenii noștri de elită, prin tăcerea lor nu fac decât să construiască sicriul Ortodoxiei pe care i-l pregătește stăpânirea acestei lumi[2]”.

Ce a ales ierarhia BOR?

Ce am ales noi, adevărații creștini?

[1] Termenul iftar este sărbătoarea după apusul soarelui, care marchează sfârșitul Ramadanului), cu sensul de „rupere rapidă” și semnifică deasemeni masa festivă în familie sau banchetul organizat într-o moschee sau în alt loc public.

[2] Ne vorbește părintele Justin (fragmente), Fundația Justin Pârvu, Petru Vodă, 2011.

Awkward questions for hierarchs, or Where pastors lead the Church of Christ